

[Dræbte]

til at fungere i praksis, men alligevel burde folketinget anvende tankegangen i dette forslag som udgangspunkt for en løsning, nemlig den tankegang, at der på den ene side er behov for, at vi stiller nogle krav til Christiania, og at der på den anden side er behov for støtte til Christiania. Jeg vil føje til, at både krav og støtte nærmere bør fastlægges i et samarbejde med Christianias beboere. Kravene er bl.a. – og det er der jo også nærmere redegjort for i rapporten – at hashmarkedet bringes til ophør, at virksomheder, herunder værksteder, enten individuelle eller fælles, indgår i moms- og bevillingsregler. Støtten skal bl.a. omfatte en støtte til fortsat organisering af aktiviteter til løsning af sociale problemer.

Ser man nøgternt på de svar, ministeren giver om forudsætningerne for at få sådan en løsning opfyldt, stiller det betydelige krav til de offentlige myndigheder om samarbejde, om støtte. Vi mener, at man skal arbejde videre på det grundlag, at et sådant samarbejde og en sådan støtte skal etableres. Vi mener ikke, at dette viderearbejde skal ske uden krav. Vi mener, at man i højere grad, end det er tilfældet i ministerens redegørelse, bør tage kombinationen krav og støtte op i det videre grundlag for folketingets og ministerens beslutninger.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Miljøministerens redegørelse må nærmest betegnes som en våd klud i ansigtet på christianitterne og på dem, der stadig har mandsmod og hjerte til at mene, at Christiania skal bestå som et område, der virkelig har meget at byde på over for omverdenen. Redegørelsen når nemlig aldrig længere end til at skitsere, hvad regeringen kræver af Christiania, mens det, Christiania skal have igen, reduceres til et spørgsmål om, at regeringen ikke ønsker fristaden rømmet med alt, hvad dertil hører af konfrontationer.

Når redegørelsen først og fremmest er kommet til at handle om regeringens krav om legalisering af de kriminelle forhold, om nogle bygninger og om nogle boldbaner, tror jeg da heller ikke, at det er et udtømmende udtryk for miljøministerens holdning til Christiania og christianitterne. Langt snarere er det udtryk for, at regeringen og den socialdemokratiske gruppe har valgt at dukke

hovedet i et ubehjælpsomt forsøg på at ride den aktuelle storm af.

Alle erfaringer viser imidlertid, at det ikke er vejen frem. Der er nemlig intet, der tyder på, at de skandinaviske forbudsnarkomaner, der nu har slået sig på Christianias lukning som middel til at skjule deres egen sociale og idémæssige fattigdom, vil høre op med at hetze på baggrund af en valen redegørelse.

Der er heller ikke noget, der tyder på, at de hjemlige foregangsmænd for intolerance og åndelig smalspøret vil stille sig tilfreds, for hvem tror for alvor på, at en hr. Knud Lind eller en fru Agnete Laustsen vil stille sig tilfreds med et par smålunser legalisering, når det, de virkelig ønsker, er Christianias rydning? Og hvem kan for alvor tro på, at socialdemokraterne i Københavns borgerrepræsentation vil standse her, når det, de i årevis har krævet, er afvikling af Christiania, så man kan skifte en flok utilpassede christianitter ud med en flok pæne lejere, der betaler deres el og gas og ryger deres hash indendørs?

Hvis regeringen virkelig mener alvorligt, at Christiania ikke skal ryddes, kan den lige så godt tage tyren ved hornene og sige, at det så drejer sig om at støtte christianitterne økonomisk og politisk og på Christianias egne betingelser.

Kommer der ikke et positivt tilsagn om støtte, vil redegørelsen, som den ser ud nu, give frit løb for en langsom kvælning af Christiania, for der er grænser for, hvor længe Christiania kan fortsætte med at søsætte nye projekter og samle penge ind til at løse bare nogle af de sociale problemer, det omkringliggende samfund så gavmildt eksporterer til fristaden uden økonomisk støtte fra officiel side, uden politisk accept og med et helt overdimensioneret forbrug af politi på en række helt perifere sager i forhold til, hvad der begås af kriminalitet andre steder i København og andre steder i Danmark.

For der er jo tale om perifere forhold, når det drejer sig om hashen på Christiania. Hvor perifere, vil jeg gerne underbygge med politiets tal, og jeg vil da være glad for, hvis justitsministeren, som han er blevet opfordret til af fru Ebba Strange, også vil komme op og fremlægge tallene senere.

Ifølge disse tal blev der i perioden januar til november 1981 konfiskeret 45,6 kg hash på Christiania, mens der i København blev